

og onskelig, at han ikke nænner at gjøre Forandringer i Noget, som paa nogen Maade staaer i Forbindelse med den; den ærede Rigsdagsmand røber en paafaldende Uro og Uengjælfelse for det Nye, og han siger: „man kan ikke vide, hvorledes en saadan Lov vil komme til at virke, Ingen kan give os Sikkerhed for, at den Tilstand, der fremkommer ved denne Lov, hvorledes den end er for os nu, virkelig vil blive en bedre, en gavnligere.“ Det vil sees, at det er en yderst conservativ Holdning, som den ærede Rigsdagsmand her indtager (Latter). Jeg skal paa ingen Maade ialmindelighed have noget derimod — hos denne ærede Rigsdagsmand er der desuden vistnok ingen Fare for, at den skulde udarte til nogen altfor streng Fastholden ved det Bestaaende (Latter) —, men derfor kan man dog gjerne have den Tro, som jeg nu har, at der gives en heel Deel andre Leiligheder, hvor man langt mere kunde ønske den ærede Rigsdagsmand den samme conservative Holdning, og hvad navnlig nærværende Tilfælde angaaer, da forekommer det mig, at denne hele Holdning mangler al Grund. Det er det, jeg nu nærmere skal tillade mig at oplyse. Den ærede Rigsdagsmands hele tidligere Betragtningssmaaade troer jeg, at have fremsat meget correct (S. A. Hansen: Ja!). Der er da en Bemærkning imod hele denne hans Ansættelse, der ligger saa nær, at man næsten, som man siger, falder over den, og det er den, at man ikke med mindste Skin af Føle kan antage, at den gamle Forordning af 1799, som endnu bestaaer, har mindste Andeel i, at den Stilling, som Pressen har havt i de sidste 2 a 3 Aar, har været god og onskelig. (S. A. Hansen: Jo!). Jeg hører et Jo, mod hvilket jeg for mit Bedkommende ikke nu kan sætte Andet end et aldeles bestemt Nej, medens jeg derimod vil overlade den senere Motivering af dette Jo til Bedkommende (S. A. Hansen: Ja, naar vi faae Afslutning). Jeg troer, at man skal have ondt ved at forsvare det. Det er efter min Mening ganske soleklart, at, om end Pressens Tilstand, hvilket jeg villig vil indrømme, har været god i de sidste 2 a 3 Aar, saa er der dog ikke et eneste Menneske, der fornuftigviis kan paastaae, at den har

været god ved Forordningen af 1799; man vil kunne finde, at den har været god ved denne Forordning, men, vilde man udtale sig correct, saa troer jeg, man vilde komme til at sige, at den har været god uagtet denne Forordning (Hør!), men herved vil da ogsaa, saaledes som Forholdet stiller sig for mig, denne hele Betragtningssmaaade have tabt al sin Betydning. Imidlertid skal jeg dog tillade mig noget længere at dvæle ved den. Jeg vil da spørge, hvad er det, der for os andre almindelige Mennesker frembyder sig som det, der har gjort Pressens Tilstand i de sidste Par Aar god og onskelig? Jeg troer, at Svaret maa blive ganske simpelt følgende. Det er paa den ene Side den Omstændighed, at Misbrug af Pressen have været yderst sjældne, og i alt Fald ikke have hørt til de grove, og paa den anden Side den Omstændighed, at man ialmindelighed har overseet de Misbrug, Pressen har gjort sig skyldig i, altsaa fordi Regjeringen hverken har sat Anklagemagten eller Dommermagten i Bevægelse i denne Retning. Det er disse to Grunde, mener jeg, som have gjort, at den hidtilværende Tilstand med Rette kan siges at have været god og onskelig; men, naar det stiller sig saaledes, saa forekommer det mig ogsaa klart, at man ikke fornuftigviis kan vente, at en saadan Tilstand skal vedblive, skal blive varig. I denne Henseende vil jeg tillade mig at henholde mig til nogle af den høitærede Justitsministers Uttringer under den første Behandling af Sagen; som forekomme mig saare træffende og klare. Han yttrede i denne Anledning: „Der har i lang Tid bestaaet en i vore Læder sjelden Overensstemmelse mellem Regjeringen og Folket; begge have været besjælede af den samme Øer, den samme varme Følelse for Vigtigheden af, under de nærværende Forhold at kæmpe og arbejde til eet Maal; det har for Regjeringen, og navnlig for Justitsministeren, været nødvendigt at anvende de Love, som forelaae om Presseovertrædelser, thi de Overtrædelser, der vare fremkomne, vare af en saadan Beskaffenhed, at de aldeles sank hen og bortfaldt mellem hele den øvrige Presses Frembringelser, hvilke i Regjelen støttede Regjeringen paa dens Bane.“